

A fost odată ca niciodată o pădure fără animale. Nu existau iepuri, nici vulpi, nici lupi, nici urși, nici veverițe. Nu exista decât o ciocănitoare care trăia în pădurea asta. Numele ei era *Woo*. De dimineață până seara, *Woo* ciocănea copacii cu ciocul ei. Ciocănea copac după copac după copac. Când ești singur de capul tău, îți vine să te dai cu capul în orice copac. E atât de trist! Într-o zi, *Woo* a aflat că sunt multe animale în pădurea vecină: iepuri, vulpi, veverițe și altele. Chiar și un arici trăia acolo. *Woo* a decis să invite acele animale în pădurea lui.

Woo a zburat în pădurea vecină, s-a așezat pe o creangă de copac și a zis:

— Veniți să locuiți în pădurea mea. E mai bine acolo.

— De ce ar trebui să venim? a întrebat o vulpe.

— De ce este mai bine? a întrebat ariciul.

— Sunt multe animale frumoase care trăiesc în pădurea mea, a spus ciocănitorea Woo.

Animalele au decis să trimită pe cineva să verifice pădurea lui Woo.

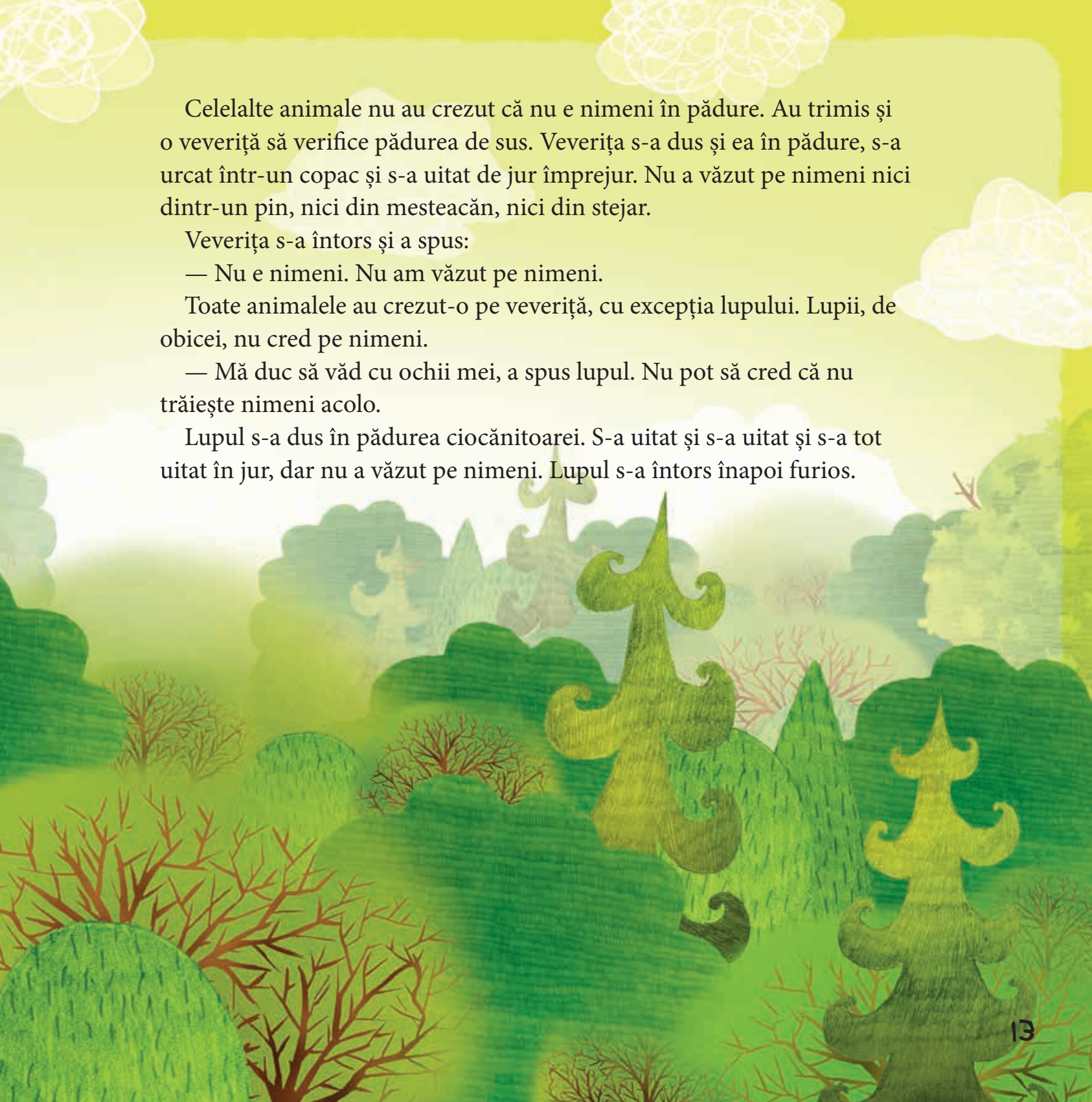
O vulpe a fost aleasă pentru treaba asta. Ea a verificat, dar nu a văzut pe nimeni. Nici un animal după copac, nici un animal în tufiș. Niciunul pe dealuri, niciunul în scorburi.

Pădurea era pustie. Vulpea s-a întors înapoi și a spus:

— Nu e nimeni în pădure. Nici un suflet măcar.

Celelalte animale nu au crezut că nu e nimeni în pădure. Au trimis și o veveriță să verifice pădurea de sus. Veverița s-a dus și ea în pădure, s-a urcat într-un copac și s-a uitat de jur împrejur. Nu a văzut pe nimeni nici dintr-un pin, nici din mesteacăn, nici din stejar.

Veverița s-a întors și a spus:

— Nu e nimeni. Nu am văzut pe nimeni.

Toate animalele au crezut-o pe veveriță, cu excepția lupului. Lupii, de obicei, nu cred pe nimeni.

— Mă duc să văd cu ochii mei, a spus lupul. Nu pot să cred că nu trăiește nimeni acolo.

Lupul s-a dus în pădurea ciocănitorei. S-a uitat și s-a uitat și s-a tot uitat în jur, dar nu a văzut pe nimeni. Lupul s-a întors înapoi furios.